

Bembeke journaal.

Jaargang nummer 13.

editie nummer 3.

14 oktober 2019

Dag allemaal,

In het vorige Bembeke journaal gaven we aan dat we op donderdag 3 oktober voor een aantal dagen naar het zuiden zouden gaan.

Nou dat viel tegen. Terwijl het op woensdag nog prachtig weer was, bleek daar donderdag niets van over. Het was donderdagmorgen flink mistig en het regende. Genoeg reden voor ons om het vertrek een dag uit te stellen. Donderdag werd daardoor een beetje een lamledige baaldag. Maar niet getreurd, vrijdag vroeg uit de veren natuurlijk snel even buiten kijken en jawel hoor het was goed weer, wij de auto ingeladen, ontbijten en om 7 uur vertrekken. Het eerste half uur ging prima en toen reden we pardoes de mist in, over de volgende 10 kilometer deden we ongeveer een half uur en dat terwijl we nog 180 kilometer moesten, niet echt opwekkend. Maar gelukkig was het na deze 10 kilometer plotseling helemaal over en de rest van de reis verliep voorspoedig, zodat we toch uiteindelijk rond 11 uur bij ons hotel in Blantyre aankwamen.

Royaal op tijd om te gaan lunchen in een duur hotel (kamers vanaf 200 euro) veel te duur voor ons, maar ze serveren daar een voortreffelijk en uitgebreid lunchbuffet voor 20 euro pp. Voor Malawiaanse begrippen heel duur, maar dan zetten we maar even de Nederlandse pet op en dan valt het wel mee.

Die middag hadden we een afspraak met twee studenten die op kosten van MIM aan de universiteit daar studeren. Toch wel mooi om te zien hoe ze beiden van twee bedeesde plattelandjongens na vier jaar middelbare school en een aantal jaren universiteit zijn uitgegroeid toch zelfbewuste jongvolwassenen. Zonder financiële steun zouden ze nooit zover gekomen zijn. Heel goed besteed geld dus.

Na deze toch wel inspannende dag lagen we om 9 uur in bed en sliepen als roosjes, totdat er om half twaalf een vrouw op de deur klopte en vroeg om deze open te maken. Ze was nogal volhardend dus uiteindelijk toch maar opgestaan. Ze was een beetje tipsy en toen de bewaker zich ermee bemoeide bleek ze een aantal deuren verder te moeten zijn. We weten niet of ze de goeie deur nog gevonden heeft, maar wij werden er niet echt vrolijk van.

De volgende dag naar Thyolo, een prachtige rit van ongeveer 3 kwartier bijna helemaal tussen de theeplantages, heel bijzonder.

Zuster Rose runt een ziekenhuisje aan het einde van een 30 kilometer lange bergweg en ze haalt ons dan beneden in Thyolo op. We vroegen of er in Thyolo ergens zippers (ritssluitingen) en naaigaren te koop waren. Ze rende zonder iets te zeggen zowat weg en kwam even later terug met een stel slippers en 2 kleine klosjes garen. Zippers en slippers klinkt wel ongeveer hetzelfde maar in gebruik is het toch wel even anders. Ans is toen maar met haar meegegaan en ze kwamen terug met 40 klossen garen en 100 ritssluitingen, alles voor het maken van schooluniformen.

Vorig jaar hadden we haar geld gegeven voor de aanschaf van dekens en matrassen voor het ziekenhuisje en die moesten we natuurlijk komen bewonderen.

Er is afgelopen jaar bij het ziekenhuisje een nieuw gebouw neergezet voor testen op HIV.

Het is daar nu niet bepaald vlak en het gebouw had naast een stenen toegangstrap ook een mooie hellende baan. Toen we vroegen waar die voor was, vertelde ze dat die voor gehandicapten was. Klinkt niet onlogisch maar we schoten wel allebei in onze lach. Je moet namelijk weten dat het zandpad dat toegang tot het ziekenhuisje geeft, zo stijl en hobbelig is dat het voor een fit en gezond iemand al lastig is om er te komen. Wat denk je dan hoe dat voor een gehandicapt iemand al dan niet met rollator, rolstoel of met krukken, zal zijn. Volgens ons kan de zuster voor deze mensen het beste beneden langs de verharde weg spreekuur houden.

Na de lunch reden we, opnieuw tussen de theeplantages, naar Mulanje, waar we logeerden in hotel Hapuwani. Mooi hotel, groot zwembad, bar en restaurant. Het hotel heeft 40 kamers en wat bleek, wij waren de enige hotelgasten. Uit ervaring wijs geworden controleerden we eerst of er warm water uit de douche kwam, niet dus.

Wij naar de receptie en ja hoor ze gingen speciaal voor ons de boiler aanzetten. Top. Zondag rustdag gehouden, alleen wat stof gekocht voor Mieke die tasje aan het maken is voor het goede doel en 'smiddags geluncht bij het Kara O Mula hotel hoog op de berg, met een prachtig uitzicht en een goede keuken. Alleen de weg er naar toe is knudde. Maar ja je moet er wat voor over hebben.

Maandag togen we van Mulanje naar Liwonde, met als tussenstop Zomba.

We hebben die route wel eens vaker gereden en dan gingen we via Limbe naar Zomba, maar omdat ook wij zo nodig met de tijd mee moeten (vinden sommigen), hadden we zondag eens op Google Maps gekeken en daar vonden we kortere weg op direct van Mulanje naar Zomba. Korter is goedkoper en sneller, dus dat deden we.

Nou dat hebben we geweten. Slecht wegdek vol kuilen en gaten, wat spannend rijden is en om de haverklap een dorpje van wellicht 25 inwoners, maar wel dikke vette ribbels op de weg, zodat je niet vergeet snelheid te minderen (dat wil zeggen stapvoets over de hobbels).

Uiteindelijk hebben we er een half uur langer over gedaan en kwamen we sacherijng in Liwonde aan waar we overnachtten in Annes Lodge. Mooie nieuwe lodge voor een betaalbare prijs.

De volgende dag reden we om 07.00 uur aan en kwamen we rond half elf thuis. Het feest zat er op en er was weer meteen volop werk aan de winkel.

We hebben al eens tegen elkaar gezegd "zullen we voortaan bij thuiskomst de auto ergens anders neerzetten", want als dat blauwe ding weer voor de deur staat, komen ze er meteen op af als bijen op een pot honing.

Woensdagochtend naar Dedza om boodschappen te doen en geld te wisselen, nou dat was weer een feest.

Eenmaal binnen bij de bank dachten we geluk te hebben, er waren in onze rij maar 8 mensen voor ons, wat een goed begin was, want vaak is het aantal wachtenden meer dan het dubbele.

Na ongeveer 20 minuten waren we aan de beurt, kopie van het paspoort, twee formulieren invullen en daarna verdween de lokettist naar achteren met het geld en de formulieren en weer 20 minuten later kwam hij terug met de boodschap dat 4 van de vijf bankbiljetten te oud waren, die wilden ze niet wisselen, heel fijn. Alleen het biljet van 2019 werd geaccepteerd.

Nu hadden we dat geld vlak voor vertrek bij de bank gehaald, dus we hadden geen idee.

Gelukkig vonden we na wat zoeken nog 4 biljetten van 2019, de lokettist toog met deze biljetten opnieuw naar achteren en ondertussen groeide de rij achter ons gestaag.

Het duurde en het duurde en we kregen al visioenen van agenten die ons kwamen arresteren i.v.m. witwassen of het wisselen van vals geld.

Maar gelukkig, na opnieuw 20 minuten was hij er weer en jawel hoor met ons geld. Eind goed al goed zullen we maar zeggen.

Zaterdag laat in de middag hadden we in het bisschopshuis een afspraak met een Duitse stichting die veel van onze projecten financieel steunt. Ze kwamen direct van het vliegveld en dus te laat. Na afloop van de bijeenkomst werden we uitgenodigd voor het diner.

De kok had zijn uiterste best gedaan, dus we kregen een bak rijst, een bak slappe en halfgare friet (van friet bakken hebben ze hier echt geen verstand) wat half gare groenten van een onbestemde soort en een bak met hoofzakelijk botjes van de een of andere diersoort.

Echt super. Gelukkig was de stroom uitgevallen en werd het een diner bij kaarslicht zodat we niet precies konden zien wat we aten.

Na afloop in het donker naar huis gereden, waar we een gruwelijke hekel aan hebben. Ze moeten alle Malawianen gewoon verbieden om na donker nog auto te rijden. Van de schrik hebben we lekker geslapen dat weer wel.

Voor Ans heeft het nog wel wat opgeleverd, want toen ik vertelde dat ze dinsdag van mij ontbijt op bed krijgt (het is hier dan Moederdag) was en van de priesters zo onder de indruk dat hij beloofde voor "Mama" een cadeau te zullen kopen. We zijn benieuwd.

Als het maar geen aardappelen zijn want daar hebben we nog 25 kilo van staan, ook gekregen natuurlijk.

Het is vandaag zondag en zijn we langzaam aan begonnen met opruimen en pakken, want woensdag stappen we alweer op het vliegtuig richting huis.

We hebben weer een goede tijd gehad, maar als puntje bij paaltje komt zijn we toch wel blij dat onze wieg in Nederland heeft gestaan en we daar thuis horen.

Groeten vanuit Malawi,

Ans en Wil.